

Arrest

nr. 96 076 van 29 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 17 januari 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari 2013 om 14.00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2013 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Verwerende partij treft op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, dat dezelfde dag betekend wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, S. M., attaché [...] wordt aan de genaamde B.H. (...) , die de Marokkaanse nationaliteit heeft (...),

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen ;

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 5° 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°; werd door Nederland (...) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verzwaarde diefstal, feiten waarvoor hij is veroordeeld op 11.05.2010 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot zes maanden gevangenisstraf.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen:

- B.H. °1965
- B.H. °01.01.1964
- B.H. °01.07.1964
- B.H. °28.12.1964
- B.J °01.01.1966
- E.Y. °01.01.1966

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden op 19.02.2011 en op 07.08.2012

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Overwegende dat betrokkene onder diverse aliassen gekend is en verschillende keren de identiteit van zijn broer B.Y.(...), misbruikte.

Overwegende dat hem, zonder resultaat, verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten betekend zijn;

Overwegende dat betrokkene zijn verblijf op geen enkele wijze trachtte in regel te stellen dan tenzij door het huwelijk:

zo blijkt het dat hij op 16.07.2009 een eerste huwelijksdossier indiende te St.-Niklaas met een Belgische dame. Het huwelijk ging echter niet door omdat deze dame de relatie beëindigde.

Op 01.11.2009 werd bij de Politie van Sint-Niklaas tegen betrokkene klacht neergelegd door een andere Belgische dame met wie hij samenwoonde in haar poging om een eind aan de relatie te stellen.

Op 29.03.2012 diende betrokkene een tweede huwelijksdossier in te Borsbeek met een derde Belgische dame. Het huwelijk kon niet doorgaan omdat deze nog steeds gehuwd is met een andere Marokkaanse man.

Overwegende dat betrokkene op 11.05.2010 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot zes maanden wegens verzwaarde diefstal en werd daarnaast op 19.02.2001 door de Antwerpse politie werd onderschept wegens diefstal met geweld of bedreigingen. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geseind is door Nederland, dringt zijn verwijdering buiten de grenzen van het Schengengrondgebied in toepassing van de toepassingsmodaliteiten van de akkoorden van Schengen zich op.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Casablanca

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene op 11.05.2010 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot zes maanden wegens verzwaarde diefstal en werd daarnaast op 19.02.2001 door de Antwerpse politie werd onderschept wegens diefstal met geweld of bedreigingen. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde (...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 24 januari 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden/ verblijft in een "woonunit"/onder het gezag is gesteld van de overheid. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- *R.v.St. nr. 81,725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;*

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- *R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64.; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -j, T. Vreemd. 1998, 329)*

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partner van een Belgische- onderdaan die zich met hem vestigt of komt vestigen tot vestiging kan worden toegelaten.

De samenwoning procedure werd reeds opgestart.

Met andere woorden nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te vallen, meent verzoeker dan ook dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Voor zover, per impossibele, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn echtgenote. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Mevrouw H. heeft geen belangen in Turkije.”

4.3.3. Kernpunt van verzoekers betoog is *“nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te vallen, meent verzoeker dan ook dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM”*.

4.3.4. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn premisse dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet veronderstelt een afgesloten geregistreerd partnerschap, *in casu* een verklaring van wettelijke samenwoning. *In casu* heeft verzoeker een dergelijke verklaring niet bekomen. Verzoeker legt blijkens zijn verzoekschrift de nadruk op het feit dat hij in de laatste fase zit van de procedure tot het bekomen van een verklaring van wettelijke samenwoning, maar zo dit al het geval mocht zijn, kan dit niet gelijkgesteld worden met het bekomen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

4.3.5. Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat hij met mevrouw H. een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM of dat hij alhier een privéleven in de zin van voormelde verdragsbepaling leidt. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen. Zelfs indien er van een dergelijk gezinsleven sprake zou zijn, dient erop gewezen te worden dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst te verblijven of dat een gezinsvorming enkel in België mogelijk is. De blote bewering in het verzoekschrift dat mevrouw H. geen belangen heeft in Turkije volstaat te dezen niet. Gelet op het illegaal verblijf van verzoeker die zelfs niet aantoonde ooit legaal verbleven te hebben in België, en de andere in de bestreden beslissing aangehaalde feitelijke overwegingen waartegen verzoeker niets inbrengt, kan in deze omstandigheden op het eerste zicht geen inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met mevrouw H.

Het eerste middel is *prima facie* ongegrond.

4.3.6. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekster. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied. (RvS, ...) Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn echtgenote anderzijds. De politie heeft verzoeker weten en willens naar het politiekantoor gelokt door zijn paspoort in te houden”.

4.3.7. Verzoekers betoog vloeit voort uit de overtuiging dat artikel 8 EVRM te dezen van toepassing is. Het weze herhaald dat verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* aantoonde dat zijn relatie met mevrouw H. onder de toepassing valt van artikel 8 EVRM. Er werd geen verklaring van samenwoning gesloten met mevrouw H. en er werd door verzoeker geen verblijfsaanvraag ingediend op grond van zijn relatie met mevrouw H. De Raad ziet *prima facie* dan ook niet in op wat verzoekers verwachting

gestoeld is om in de bestreden beslissing een afweging te vinden tussen de belangen van de overheid en "de belangen van verzoeker en zijn echtgenote (sic) anderzijds". Verzoekers overtuiging ten slotte "De politie heeft verzoeker weten en willens naar het politiekantoor gelokt door zijn paspoort in te houden" heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing, aangezien deze verzoeker niet verwijt niet in het bezit te zijn van een paspoort doch wel van niet in het bezit te zijn van een geldig visum. Verzoekers betoog kan derhalve niet aantonen dat de bestreden beslissing de aangehaalde beginselen van bestuur schendt.

Het tweede middel is prima facie ongegrond.

4.3.8. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. Er wordt slechts aangehaald dat verzoeker in aanmerking komt om vervolgd te worden. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot -; Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende; "De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:
(de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zich geen motivering van deze maatregelen(...). "

Bovenvermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen - Verzameling van de jurisprudentie van het Hof-1977 - blz. 2013) met betrekking tot de interpretatie van bovenvermeld artikel 3 van de E.G.-richtlijn nr. 84/1221 het volgende overwogen: Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijs samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts' ter zake doet voor %over uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te

handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...)

Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive.

Indien zijn verblijfsaanvraag wordt goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij dan niet meer in de illegaliteit zal verkeren.

Indien zijn verblijf wordt goedgekeurd is de kans op recidive nul.

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

“Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar met voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individueel geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen er dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het ‘persoonlijk gedrag’ van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Het betreft zijn enige veroordeling, welke intussen meet dan 3 jaar geleden is. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat verzoeker de partner is van een Belgisch onderdaan. Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan verzoeker in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid.

Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoekende partij een gevaar vormde voor de openbare orde.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. (...)

4.3.9. Verzoeker haalt de schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, maar voormelde wetsbepaling is slechts van toepassing op familieleden van E.U.-onderdanen en van Belgische onderdanen, hoedanigheid die verzoeker echter niet heeft. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog “*Het is niet betwist dat verzoeker de partner is van een Belgisch onderdaan*”. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat in de bestreden beslissing “*niets wordt gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker*”.

Het derde middel is prima facie ongegrond.

Er werd geen ernstig middel aangebracht. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

5.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. EKKA